

ИЗЛОЖБА ГРАФИКА МИЛЕТА ГРОЗДАНИЋА

ЗРЕЛО ДЕЛО

Од прве самосталне изложбе коју је графичар, графички дизајнер, ликовни педагог, па и сликар, Миле Грозданић приредио у Београду, до ове четврте по реду, недавно одржане у Галерији Графичког колектива, протекло је равно осам година. Ни много ни мало али, ипак, довољно да се он исказа, штавише потврди, као даровит и способан уметник. У ствари, Грозданић је прилично лако и брзо много лакше и брже него што ствара, стекао углед доброг графичара и још бољег графичког дизајнера. Да је доиста тако потврђују убедљиво: изузетно велика посета његовој изложби и десетак више или мање значајних награда које је већ заслужено добио.

Разлога што су Грозданић и његово дело тако добро примљени и приуваћени, особито у Београду, има више, почев од личних, који проистичу из његове питоме, ненаметљиве и, за ово опорно доба, ретко добронамерне нарави, па до оних битнијих, садржаних у врлинама и вредностима његовог стваралаштва. Али, зачудо, он своју поруку не саопштава смирено и смерно, примерно нарави, већ напротив, чини то пркосно без улагивања и жеље да се допадне. Стога је у изразу често бучан, склон каквом сувишном и прејаком детаљу који зна чењем стрчи из пелине и нарушава је, не водећи бригу о

захтевима академског углађеног укуса. Слутећи да је то пречица којом се преко чула, брже и непосредније, долази до свести, до духа, тамо где се циља, он успева да изгради трпељив однос између сложеног графичког поступка, избора материјала и тиме, с једне, и суштине ликовног садржаја, с друге стране. Догоди се зато, каткад, да у његовом сложеном техничком и технолошком поступку, који вештином извођења и чистотом израде не трпи приговора, избију у први план извесни елементи који вредностима материје дају превласт над увек важнијим духовним вредностима.

Међутим, на срећу, већина од тринаест графика које је Грозданић изложио овом приликом, као избор из свог рада на графици током пет-шест минутих година, показују да је он кадар да одреди границу на којој се занатско савршенство мири с искреношћу ликовног доживљаја. И, управо, из те особине његове стваралачке природе, свеједно колико је она плод урођеног и спонтаног или осмишљеног и радом стеченог, нестају све врлине његове графике које у целости оправдавају закључак да је „овом изложбом Грозданић учинио крупан корак у свом уметничком развоју и досегао тренутке пуне зрелости.“

Никола Куцовац